

Sygn. akt VIII U 1766/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2016 roku w Lublinie

sprawy F. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek odwołania F. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 19 lutego 2015 roku znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala F. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 19 grudnia 2014 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz F. K. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt VIII U 1766/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lutego 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił F. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego, gdyż wnioskodawca nie zarejestrował się w powiatowym urzędzie pracy jako osoba bezrobotna w terminie 30 dni od daty wydania decyzji odmawiającej ustalenia prawa do renty na dalszy okres.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył F. K. wnosząc o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Podniósł, że nie mógł się wcześniej zarejestrować jako osoba bezrobotna w powiatowym urzędzie pracy, gdyż ZUS zwlekał z wydaniem zaświadczenia o podleganiu ubezpieczeniom społecznym, który to dokument był niezbędny do rejestracji.

W odpowiedzi na odwołanie organ wnosił o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W okresie od dnia 9 listopada 1998 roku do dnia 30 września 2001 roku oraz od dnia 1 marca 2002 roku do dnia 31 stycznia 2014 roku F. K. był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy (okoliczność bezsporna). W dniu 11 lutego 2014 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Decyzją z dnia 8 kwietnia 2014 roku organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do renty. Powyższą decyzję ubezpieczony zaskarżył odwołaniem, które zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 11 maja 2016 roku sygn. akt VII U 1106/14 (k. 104 akt VII U 1106/14). Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 2 czerwca 2016 roku (k. 106 akt VII U 1106/14).

F. K. urodzony (...) w dniu 18 grudnia 2014 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego (k. 1 akt ZUS). Do wniosku dołączył zaświadczenie z Powiatowego (...)w Ś. potwierdzające zarejestrowanie jako bezrobotny w okresie od dnia 16 maja 2014 roku do nadal. Od dnia 24 maja 2014 roku otrzymuje zasiłek dla bezrobotnych (k. 6 akt ZUS). Zaskarżoną decyzją z dnia 19 lutego 2015 roku organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego, gdyż wnioskodawca został zarejestrowany jako bezrobotny w dniu 16 maja 2014 roku, natomiast decyzja odmawiająca prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres została wydana w dniu 8 kwietnia 2014 roku. Nie został zatem zachowany 30-dniowy termin do zarejestrowania w powiatowym urzędzie pracy jako osoba bezrobotna od dnia ustania prawa do renty okresowej (k. 18 akt ZUS). Organ rentowy uznał za udowodnione: ukończenie 60 roku życia przez wnioskodawcę, legitymowanie się 30-letnim okresem zatrudnienia (30 lat, 4 miesiące i 9 dni okresów składkowych i nieskładkowych), pobieranie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 9 listopada 1998 roku do dnia 30 września 2001 roku oraz od dnia 1 marca 2002 roku do dnia 31 stycznia 2014 roku (k. 10v).

Wniosek o wydanie zaświadczenia o podleganiu ubezpieczeniu, pobieranych świadczeniach oraz podstawach wymiaru składek F. K. złożył do ZUS w dniu 22 kwietnia 2014 roku (k. 9 akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wyżej wskazanych dowodów. Dokumentacja zgromadzona w aktach ubezpieczeniowych nie była kwestionowana przez strony. Również kopia dokumentu w postaci wniosku ubezpieczonego do ZUS o wydanie zaświadczenia o podleganiu ubezpieczeniom jako nosząca prezentatę organu rentowego, nie budziła wątpliwości Sądu co do jej autentyczności. Strony nie kwestionowały wyżej powołanych dowodów. Brak było również podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie F. K. jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Art. 2. ust. 1. pkt 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U.2013.170 j.t.) stanowi, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn

Zgodnie z art. 2 ust. 3 tej ustawy świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W niniejszej sprawie jedyną sporną okolicznością było zarejestrowanie się przez F. K. w powiatowym urzędzie pracy jako osoba bezrobotna w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawca został zarejestrowany jako bezrobotny z dniem 16 maja 2014 roku, zaś do dnia 31 stycznia 2014 roku był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzję odmawiającą wnioskodawcy tego prawa organ rentowy wydał w dniu 8 kwietnia 2014 roku. Odwołanie wnioskodawcy od powyższej decyzji zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu

Okręgowego w Lublinie z dnia 11 maja 2016 roku sygn. akt VII U 1106/14, który uprawomocnił się w dniu 2 czerwca 2016 roku.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż termin 30 dni na zarejestrowanie się w powiatowym urzędzie pracy (art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 170) jest nieprzywracalny i rozpoczyna bieg od dnia uprawomocnienia się decyzji odmawiającej przyznania na dalszy okres renty z tytułu niezdolności do pracy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 września 2013 roku, I UK 67/13, OSNP 2014/11/162, OSP 2015/5/51).

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego decyzją z dnia 19 lutego 2015 roku odmawiającą F. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawca zaskarżył, co spowodowało, że stała się ona prawomocna w dniu 2 czerwca 2016 roku. Należy wobec tego przyjąć, mając na względzie zapatrywanie wyrażone w powyższym wyroku Sądu Najwyższego, które Sąd Okręgowy w pełni podziela, że został zachowany termin 30 dni od zarejestrowania się we właściwym powiatowym urzędzie pracy (16 maja 2015 roku) od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (2 czerwca 2016 roku).

Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić F. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 19 grudnia 2014 roku tj. od dnia następnego po dniu złożenia wniosku o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego, stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 k.p.c. Wnioskodawca, który wygrał sprawę, był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w związku z czym w myśl art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. przysługiwał mu zwrot kosztów z tym związanych. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalono zgodnie z zasadami zawartymi w §2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t. ze zm.), na podstawie kwoty wymienionej w §11 ust. 2 rozporządzenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania i przytoczone przepisy orzeczono jak w wyroku na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c.